

CAPITOLUL 3

Necunoscuta

Din confesiunile lui Dinu Gherghel

După cum spuneam, ajung în Gara de Nord. Vagonul de clasa întâi e aproape gol. Hamalul se oprește în dreptul celui de-al doilea compartiment. Un semn familiar cu coada ochiului. Vrea, pesemne, să-mi atragă atenția că mi-a găsit un loc bun. Probabil că la el un loc bun e în prezența unei domnișoare. Și de astă dată îi remarc ochii mari cât cepele.

Intru în compartiment, o salut cu o ușoară înclinare a capului pe necunoscuta tovarășă de drum cu care aveam să călătoresc și mă așez comod pe canapeaua opusă. Îmi răspunde tot așa, din cap, puțin contrariată de prezența mea, probabil, neconvenabilă. Apoi, își reia lectura întreruptă o clipă.

Aștern asupra-i priviri iscoditoare, vrând parcă să-i fac prețul. E o brunetă înaltă, subțire, aproape diafană. Poartă o fustă simplă, neagră, și bluză albă, modestă, ca de școlăriță. Hm, frumoasă, chiar prea frumoasă? glăsuiește examenul sumar al ochilor mei. O frumusețe atât de perfectă, încât te stingherește oarecum, îți retează inițiativa. Dar ceea ce îmi atrage atenția e surprinzătoarea lipsă a

fardului. Obrajii acestei ființe angelice nu cunosc pudra, buzele ei ignoră rujul.

Încă nu mi se întâmplase să văd o asemenea făptură. Arată proaspătă și fragedă așa cum a zămislit-o natura, fără nicio adăugare. Un zâmbet sfielnic, fecioresc pare încremenit pe fața ei.

Mă simt tot mai angajat de necunoscuta răsărită în calea mea, parcă înot fără vrere în apele ei teritoriale. Dominanta care se desprinde imediat din trăsăturile ei e puritatea.

Dumnezeule, prea multe calități la un loc! Dărnicia asta mă sperie într-un fel pentru că mi se pare neverosimilă!

Încerc s-o dezbrac de veșminte, să mi-o imaginez goală, așa cum obișnuiesc să fac cu femeile care mă interesează. Nu reușesc. E imposibil să-i realizez goliciunea cu ochii minții. Pentru prima oară mi se întâmplă acest lucru. Aș zice că e o impietate chiar să gândești obscen în apropierea ei. A cutezat vreodată un pictor, de când e lumea și pământul, să zugrăvească pe pânză nudul unei sfinte?

Așadar, nu-i de mirare că fata asta neprihănită îmi trezește cele mai caste sentimente. O privesc lacom și simt că mă farmecă, îmi face bine, din ce în ce mai bine! și, uitând de mine, de boala mamei mele, datorită căreia mă aflu în tren, o sorb cu privirile sau, mai precis, o mănânc din ochi. Și fata se uită la mine. Dar aștept să-și retragă privirile, pentru că îmi place să fac numai eu acest lucru, ea ce ar avea de văzut la mine? Ciudat, n-o face, stăruie, vrând parcă să mă înfrunte. Ba am impresia că uitătura ei e cam ciudată, parcă aș fi – știu eu? – o curiozitate a

naturii. O clipă las privirea în jos, dar nu trec câteva clipe și o ridic din nou.

Straniul joc se repetă de mai multe ori. Ochii noștri încep a se război între ei fără pricină, și această luptă frământată durează peste două, trei și chiar mai multe minute. Deodată, fata întoarce brusc capul, cu un aer de îmbufnare. De ce s-o fi supărat? Crede că a fost biruită? Se vede treaba că nu-și dă seama ce putere sălășluiește în ea. Cu un gest nervos, deschide poșeta și scoate o țigaretă fină. Vrea s-o aprindă, dar nu găsește chibrituri.

Fumează?! Cum se poate?! Dar această patimă e prietena viciului, ce caută într-o zonă a purității?

— Dacă permiteți... îi spun.

Aprind bricheta și-i ofer foc.

— Mulțumesc, domnule.

Tonul ei e aproape agresiv. Se apucă să citească mai departe cartea pe care o ține pe genunchi. Cât aș vrea să-i aflu titlul!

„E supărată zâna!“ gândesc în sinea mea. „Nici nu mă cunoaște și, uite, s-a supărat pe mine. E un început bun.“

Trenul lunecă spintecând peisajul, care nu mă mai interesează, când am în fața ochilor ceea ce am. O pădure trece prin noi, fără s-o vedem, un râu ne taie calea, dar îl sărim fără a ști cum.

Și așa, ignorând tot ceea ce face monstrul de fier, chiar zgâlțâiturile sale, care ne par firești, încropim amândoi, *eu* cu *ea*, în cușca tremurândă, un dialog aproape neverosimil.

Cum ar fi putut să-mi treacă prin minte că acesta va fi începutul tragediei mele de mai târziu?

CAPITOLUL 4
O convorbire în tren

DINU (încercând să înnoade o convorbire): Mergeți departe?...

ANDA (fără să ridice capul): Da...

(Pauză)

DINU: Nu vă e prea cald? Să deschid fereastra?

ANDA (în gând): Vrea conversație... domnul! (Vorbit): Nu.

(Pauză)

DINU: Vă captivează lectura?

ANDA (în gând): Ah, ce tip insuportabil! (Vorbit): Da...

DINU: Citiți un roman?

ANDA: După cum se vede.

DINU: De aventuri?

ANDA: Să zicem... psihologic...

DINU: Și nu vă plictisește?

ANDA: M-ar plictisi, mai degrabă, o conversație banală cu un... necunoscut.

DINU: Pe mine, dimpotrivă, m-ar plictisi... cunoscutul, pentru că n-duce nimic nou, n-are niciun farmec...

ANDA: Scuzați, însă eu nu cred deloc în farmecul... necunoscutului. (În gând): Na! I-am zis-o... Cred că am fost prea urâcioasă.

DINU: În schimb, eu cred în farmecul... *necunoscutei*.

ANDA (în gând): Pare să fie inteligent, tipul. Găsește replici bune. (Vorbit, cu o ușoară ironie): Daa? Credeți în farmecul *necunoscutei*? Nu cumva suferiți de imaginație excesivă?

DINU (în gând): E mai inteligentă decât credeam. E cazul să-mi ascut armele. (Vorbit): N-am imaginație. Sunt un om practic, rațional. Mă bucur însă de oarecare sensibilitate. De aceea am ținut să aflați cum s-a oglindit în mine ființa dumneavoastră... (În gând): Nu știu pentru ce i-am spus așa ceva... A fost o gratuitate...

ANDA: Mă rog, la ce bun? De ce trebuie să cunosc numaidecât acest lucru?

DINU: E greu să-mi dau seama. Poate va fi mai târziu un punct de plecare sau de regăsire. Rămâne de văzut. Deocamdată, trebuie să mulțumesc întâmplării care v-a scos în calea mea.

(Scurtă pauză; în acest timp:)

DINU (în gând): Cred că am pus bine problema, la un nivel ceva mai ridicat.

ANDA (în gând): Uite că nu spune numai banalități de toată ziua. Pare să fie un intelectual ceva mai... rafinat. Ce meserie o avea?

DINU (iarăși în gând): Mi se pare că am început s-o interesez.

ANDA (vorbit): Nu vă grăbiți cu *mulțumirile*. Faptul că ni s-au încrucișat drumurile nu-i decât o coincidență fără nicio semnificație.

Scrisoare de dragoste

DINU: Semnificația n-a apărut încă. De fapt, ni s-a *unit* drumul, nicidecum *încrucșat*... Cel puțin, pentru o bucată de timp. Unde mergeți?

ANDA (spontan): Drept înainte! (Surâde.)

DINU (în gând): Fermecător răspuns, fermecător surâs! N-a vrut să-mi spună unde merge...

ANDA: Întotdeauna îmi place să merg *înainte!*

DINU: Și mie la fel. De aceea, vom fi măcar o oră împreună...

ANDA: Și după asta?

DINU: Cine poate să știe? Vă dați seama ce rol joacă întâmplarea în viața unui om?

ANDA: Nu înțeleg. Ce întâmplare?

DINU: Chiar asta pe care o trăim! De ce v-am întâlnit pe dumneavoastră și nu pe alta? De ce dumneavoastră a trebuit să mă întâlniți pe mine și nu pe altcineva?

ANDA: Ca să fiu sinceră, mi-e indiferent pe oricine aș fi întâlnit. În afară, bineînțeles, de... să zicem – șahul Persiei...

DINU: De ce? (Râde.)

ANDA: Știu eu? Poate că mi-ar fi amintit de Harun-al-Rașid și de poveștile din *O mie și una de nopți*...

DINU: Realitatea pe care o trăim n-are nicio legătură cu poveștile acelea. Un imponderabil care s-ar putea numi destin a hotărât ca noi doi să ne aflăm acum în acest compartiment și să luăm cunoștință de existențele noastre.

ANDA: Aveți un dar de a complica lucrurile!... Ei, și dacă am luat act de existențele noastre, ce-i cu asta? Credeți că va fi preludiul unei fericiri viitoare? (Alt ton): Sunteți filosof?

DINU: O, nu!

ANDA: De mirare. Numai filosofii privesc cu telescopul orice fapt mărunț, ca să ajungă la cine știe ce concluzii abracadabrante. Viața e mult mai simplă.

DINU: Nu știu de ce am uneori tendința să despici firul în patru.

ANDA: Asta înseamnă că vă complicați existența. Spuneți-mi sincer, câte întrebări v-ați pus zărindu-mă singură în compartiment?

DINU: Multe. Nenumărate. O sumedenie!

ANDA: Ooo! Chiar așa?!

DINU: Dacă întâlneam o fată urâtă, obișnuită, nu-mi puneam nicio întrebare. Aș fi rămas indiferent și mut ca un bust.

ANDA (cochetă): Sunt, așadar, „frumoasă“? Rogu-vă, nu mă priviți cu telescopul!

DINU: Nici nu e nevoie. Mi-ajung ochii liberi. Ce m-aș fi făcut dacă scăpam trenul? Știți, ceasul meu rămăsese în urmă.

ANDA: Nu înțeleg.

DINU: Acceleratul nostru a plecat cu o întârziere de 10 minute. Nu vi se pare ciudat?

ANDA: De ce *ciudat*?

DINU: Pentru că, de obicei, trenurile nu pleacă din Gara de Nord cu întârziere.

ANDA: În afară de acesta, care v-a așteptat să-l prindeți.

DINU: Da. Ca să-mi ofere prilejul de a vă întâlni.

ANDA: Iar începeți? (Râde.) Nu credeți că, mai degrabă, pe mine a vrut să mă servească... întâmplarea?

DINU: În ce fel?

Scrisoare de dragoste

ANDA: Dacă nu erați dumneavoastră, cu cine aș fi stat de vorbă? Cine îmi oferea foc, să aprind țigara? Prin urmare, vedeți, tot e o rațiune, nu? (Izbucnește în râs.)

DINU: Nu râdeți, domnișoară! E foarte serios. Întotdeauna e foarte serios când în viața unui bărbat apare o femeie.

ANDA: În viața dumneavoastră n-a apărut până acum nicio femeie?

DINU: Ba da, au apărut câteva, dar tot așa au dispărut. Au fost simple efemeride, care n-au lăsat nicio urmă. Dar în viața dumneavoastră?

ANDA: Vreți să fiu sinceră? Ei bine, nu s-a ivit niciun bărbat.

DINU: E de necrezut! Pur și simplu, de necrezut!

ANDA: De ce vă mirați așa? Nici n-am avut timp până acum. Sau, dacă vreți adevărul, trebuie să vă mărturisesc că abia astăzi s-a ivit un bărbat în viața mea. (Râde cu poftă.)

DINU: Bună! Mă bucură ceea ce aud. Dacă va trebui să jucați un rol în existența mea, ne vom întâlni și altă dată, ne vom întâlni mereu.

ANDA: Tot așa, din întâmplare?

DINU: Desigur. În aparență, din întâmplare. Dacă aprofundați lucrurile, atunci, din necesitate.

ANDA: Sunt tare curioasă – dacă ne vom mai întâlni!

DINU: Eu nu sunt deloc. Și aștept senin să se producă întâmplările. Nu fac nimic să le grăbesc, nici să le amân. De aceea, nu m-am prezentat și n-am ținut să vă fac cunoștință.

ANDA: Adevărat, la ce bun? Dacă ne vom revedea, va fi destul timp și pentru asta. Dar, cât de cât, nu încercați vreo presimțire?

DINU: Vă mărturisesc sincer – nu. Dar dumneavoastră?

ANDA: Eu, da. Mi se bate ochiul stâng.

DINU: Sunteți superstițioasă? (Râde.)

ANDA: Puțin. Când mi se bate ochiul stâng, e de bine.

DINU: La mine e tocmai contrariul.

ANDA: Atunci, vă previn: feriți-vă de mine! Vă pân-dește, din umbră, o primejdie.

DINU: Îmi place s-o înfrunt. Și apoi, ce aș putea să fac, dacă...

ANDA: A, da, uitasem povestea cu destinul. Vă spun drept că niciodată n-am avut cu cineva o discuție atât de stranie. Și când mă gândesc că, la început, îmi păreați un pic nesuferit. Iertați-mă că v-o spun!

DINU: De ce *nesuferit*?

ANDA: Prea vă uitați la mine cu ochi lacomi.

DINU: Mi-am umplut ochii cu chipul dumneavoastră, ca să mi-l pot reaminti oricând, după voință.

ANDA: Și cât timp o să vă ajungă provizia asta?

DINU: Să zicem, un an, doi, trei... N-are importanță. De acum încolo, am să vă port mereu în minte. Și am să vă dau numele care-mi place și pe care, poate, nu-l aveți.

ANDA: Hm! Interesant! Și, mă rog, ce nume îmi dați? Sunt tare curioasă!

DINU: Știu eu? Să mă gândesc. Poate, Ghiocela; sau Crenguța; sau Alba.

ANDA: „Alba“ mi s-a mai spus. Nu-i mai bine să mă considerați o clipă din viața dumneavoastră și să mă dați uitării?

DINU: Știu eu? De ce să anticipăm? Rămâne de văzut. (Vrea să aprindă o țigară. Nu găsește bricheta.) Ei, drace!

Scrisoare de dragoste

Unde-am pus-o? Doar am umblat adineauri cu ea. Parcă a intrat în pământ.

ANDA: Nu face nimic! (Scoate o cutie de chibrituri din poșetă și-i dă să aprindă.)

DINU (mirat, văzând că are chibrituri): Dar...

(Ea izbucnește în râs; râd amândoi.)

(Macazurile încep a pocni. Trenul își domolește goana.)

ANDA: Unde suntem?

DINU: Am ajuns la Pitești.

ANDA: Așa repede? Nici n-am simțit când a trecut timpul. (Se ridică, își ia valiza din plasă.)

DINU (stupefiat): Ce-i asta? Coborâți? Cu adevărat, coborâți aici?

ANDA: De ce vă mirați?

DINU: Nu m-așteptam. Ce păcat!

(Trenul încremenește pe loc. De-afară se aude vocea conductorului: Pitești, 10 minute!)

ANDA: De ce *păcat*? Dacă trebuie să ne revedem, destinul va avea grijă să ne pună din nou față-n față.

DINU: Ah, să lăsăm destinul în plata Domnului!

ANDA: Nu mai credeți în el?

DINU: Nu știu. Mi-am pierdut capul!

ANDA: Cum să vă spun: adio sau la revedere?

DINU: Mai bine, mi-ați spune cum vă cheamă.

ANDA: Nu pot. Mi se pare prea devreme.

DINU: Sunteți piteșteancă?

ANDA: Nici asta nu-mi amintesc. Am o amnezie teribilă.

DINU: Pe mine mă cheamă...

MIHAIL DRUMEȘ

ANDA: Nu, nu-mi spuneți, vă rog. Nu stricați farmecul care s-a țesut între noi. Stimate necunoscut, adio...

DINU: Nu... La revedere, pe curând, cât de curând.

ANDA (coborând): Fie! Însă, cu autorizația... destinului.